

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla.17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

Szobrot Luthernek!

Sok országban áll már a reformáció hőisének, dr. Luther Mártonnak szobra. Nem embert akarnak vele dicsőíteni, hanem eszmét, igazságot, célt és diadalmat. Luther szobra a reformációban új életre kelt jézusi keresztyénség didalát hirdeti. Luther történeti szerepe és hivatása az volt, ami a husvétii angyalé: elhengerítette a követ a sír szájáról, hogy feltámadhasson az Isten igéje.

A magyarhoni evangélikus egyház most befejezett zsinata elhatározta és az azt követő idej egyetemes közgyűlés elrendelte, hogy a reformáció történelmi, nagy eseményének emlékezetét dr. Luther Márton szobrának az ország fővárosában leendő felállításával megörökíti. A magyar evangélikusok tartoznak ezzel az alkotással. Tartoznak azért a boldogító, tiszta evangéliumi hitért, amelynek dr. Luther Márton erős hite, hősi megállása és rendületlen kitartása következményeképen ma is boldog birtokosai. Tartoznak az evangéliumért sokat szenvedett ősök dicsőséges emlékének, akik börtönök és gályák, verpadok és számkivetések keservei között őrizték meg utódaiknak szent örökségül az evangéliumot. Tartoznak önmaguknak is, hogy látható bizonyosságát állítsák evangéliumi szent vallásunkhoz való ragaszkodásunk és egyházunk iránt való hűségüknek.

Dr. Luther Márton szobrának Budapest székesfőváros falai között mielőbb állania kell. Állania kell a reformációhoz és annak legnagyobb hőiséhez méltó formában. Állania kell, mint a székesfőváros szobrai között is kimagasló művészi alkotásnak. Állania kell, mint az egész ország összes evangélikusai közadakozásából létesített, hatalmas emlékeknek.

Felhívjuk és elkötelezünk azért minden egyes evangélikus hívőt, hogy a dr. Luther Márton szobrára most meginduló országos gyűjtésben résztvegyen. A módosabb pengőivel, a szegény filléreivel, sőt még az elhagyott özvegy is a bibliai garasával. Szám szerint megkevesbedtünk a csonkahazában, szegények is vagyunk valamennyien, de buzgóság és áldozatkészség dolgában vagyunk olyan bővelkedők, hogy ezt a szobrot mielőbb felemeljük. Hadd hirdesse a nagy Reformátor szobra ország, világ előtt egyházszeretetünk és hithűségünk erejét. Mindenekfelett azonban hirdesse az evangélium Ura előtt, akinek evangéliumát óhajtjuk még dr. Luther Márton szobrával is meghálálni, megörökíteni és dicsőíteni.

Az adományokat az illetékes egyházközségek lelkési hivatalai és az egyházi lapok szerkesztőségei veszik át. Adja Isten, hogy sok adományról számolhassanak el.

A Magyarországi Evangélikus Egyetemes Egyház Luther-szobor Bizottságának nevében és megbízásából:

Budapesten, 1937. évi december hó 15.-én.

D. Báró Radvánszky Albert

egyetemes felügyelő, világi elnök.

D. Kapi Béla

püspök, egyházi elnök.

D. Raffay Sándor

püspök, a végrehajtóbizottság elnöke.

Az iskola missziói munkája.

Lapunk novemberi számában írtunk az iskola nevelési evangelizációs feladatairól. A Lipcsei Misszió havi folyóiratának, az Evangelisch-lutherisches Missionsblattnek ugyancsak novemberi számában „Keletafrikai munkánk” cím alatt olvastam D. Dr. Gutmann mosi-i missziói esperesnek a tollából egy cikket, amelynek egyik szakasza szintén foglalkozik az iskola feladataival. D. Dr. Gutmann ugyanis mint misszionárius, ugyanis, mint tudós és író, megérdemli figyelmünket. Mit ír erről a tárgyról Gutmann?

Az evangélikus gyülekezeti munkának lényeges része az a szolgálat, amit az iskola végez az ifjúság körül. Inkább minden mást áldozzon fel az élő gyülekezet, mintsem hogy iskolájáról lemondjon. Erősen hangoztatja ezt az iskolafelügyelői jelentés. Miután megállapította, hogy a tartós pénzsűzke ellenére, az iskolai munka terén is fejlődés mutatkozik, megjegyzi: „Az iskolai munka visszafejlődése nagy mértékben veszélyeztetné az egész missziói munkát. Ugy látszik, hogy az örökölt törzsi kapcsok menthetlenül felbomlanak s velük együtt az ifjúság fegyelmezettsége is. Az öregek tehetetlenül állnak szemben az ifjabb nemzedékkel, nem bírják vezetni. Állami fegyelmezésről nem igen eshetik szó, mert a hivatalnokok figyelmét túlságosan egyoldalúan a gazdaság fejlesztésére irányul. Azok a kevesek, akik komolyan szeretnék foglalkozni az ifjúság nevelésével, nem bírnak érvényesülni. A misszionárius többnyire túlnagy gyülekezetben munkálkodik s csak arra törekedhetik, hogy Isten igéjével megragadja a lelkeket. A keresztyén tanító az az ember, akinek kezére van bízva a nap egy jó részében az ifjúság, hogy azt vezesse és alakítsa. Ha azonban a keresztyén tanító kezéből is kicsúszik a fiatalság, akkor ez rövidesen az egész fiatal és növekvő törzsi egyház pusztulását fogja jelenteni.”

Súlyos szavak ezek; állapítja meg Gutmann. Azután folytatja: ezeket a szavakat aláírhatjuk, hogyha a keresztyén tanító fogalmát úgy értelmezzük, hogy vele nem csupán az iskola keresztyén tantervét és a tanító keresztyén jellemét jelöljük meg, hanem azt is, hogy a tanító beletagozódik egy népszervezeti gyülekezet kötelékébe és tag-társa a gyülekezet ifjúsági és iskolai vezetőinek. Vagyis Gutmann szerint döntő fontosságú az, hogy a tanító a gyülekezeti testnek és munkaszervezetnek tagja legyen. A „tag” szót egészen szerves értelemben véve. Erre kívántam én is rámutatni mult hónapi cikkem egyik bekezdésében. Ha a gyülekezet kasztokra szakadoz, vagyis ha a lelkész és a tanító nem a gyülekezetben „tag”, hanem csak a lelkészegyesületben, vagy a tanítóegyesületben „tag”, akkor már egy idegen szerv lett a gyülekezetben s nem képes annak igazán használni. Akkor sok esetben — sajnos — csak a bomlást, a feloszlást munkálja. Az államban a népi közösség, az egyházban a gyülekezeti közösség háttérbe szorulása bizonyos „rendek”, vagy „tisztviségek” javára, mindig a dekadencia, a feloszlás jele.

Halljuk mit mond erről Gutmann!

Tekintetünk — fejtegeti tovább — sohase kószáljon el az igazi vezetési közösségről pótberendezkedésekre. Egészséges iskola csak addig lehetséges, amíg van egészséges nép. És az egészséges iskola csak ott valósul meg, ahol főfeladatául nem a tárgyi és a szak-ismeretekbe való bevezetést teszik meg, hanem a lélek házában való otthonosságot, vagyis a népi közösség szomszédsági szerkezetébe való beillesztést. Ha azonban egy néptörzs valóban veszni tért, akkor kihál az igazi tanító is.

A tanító nem lehet más, mint népének egyik tagja. S mint népének magasabb rétegéhez tartozó egyén, a tanító van első sorban kitevés azoknak a bomlasztó behatásoknak, amelyek az egyes ember alaptalan önértéket fokozzák s őt arra bírják, hogy a szomszédsági kötelekeket lenézzé és eltépje.

A keresztyén tanító (ezt a szót teljes jelentésében véve, amikor is felöleli a misszionáriust és a bennszülött-lelkészt is) ezért minden más dolog előtt ismerje fel azt a páratlan összefüggést, amelyben a valódi népi szomszédság és az evangéliomszerű szomszédosulás vannak. (Gutmannak szóhasználatát jellemzi a „Nächstenschaft“, „Vernächstung“ stb. kifejezés; a magyar inkább „atyafiságot“ mondana, de meghagytam Gutmann terminológiáját. N. K.) Az afrikai fiatalságot csak úgy lehet a gyülekezet igazi szolgálivá tenni, ha egészen megismertetjük vele az igazi nép lényegét, az igazi nép pótolhatatlan alapvázát s ezeknek a kötöttségeknek elaludhatatlan jelentőségét az egyes ember kialakulására, amint ez az egyes kötve van lelkiismeretében Istenhez és embertársaihoz. Ebben az esetben azután elszánt előharcosokká válnak ezen az élethalálharcon az Isten rendelte igazi emberkapcsolatok és az ezeket elmállasztó és helyükbe ördögi pótlékokat alkalmazó modern civilizáció között.

Ezzel azonban az ilyen tanítók nevelésének feladata nemcsak tanítóképzőintézeteinknek és a misszionáriusainknak, hanem éppen úgy a gyülekezeteknek is feladatává és hivatásává lesz. Minden gyülekezet legszentebb kötelességévé válik, hogy tanítóit tagjai sorába szervesen beillessze; úgyhogy mindegyik tanító a maga szomszédságában ne az a tag legyen, aki a legtöbbször kiment magát, hanem az, aki a legtöbbet dolgozik együtt a többi tagokkal; hogy a presbiterekkel surlódás nélküli, valóban munkaközösségben álljon; hogy egy-egy gyülekezetnek a tanítói ne különüljenek el mint külön „rend“ hanem legelső sorban fáradozzék a tanítóság azoknak a csoportoknak a fenntartásán és megerősítésén, amelyekhez az ember valódi léte kötve van.

Eddig van Gutmann fejtegetése. Ki vonhatja kétségbe, hogy megállapításainak és felállított követelményeinek megvan a maguk jogosultsága idehaza is, ahol a modern civilizáció szintén ördögi pótlékokkal akarja helyettesíteni az Isten rendelte az emberi élettörvényeknek megfelelő kapcsolatokat ember és ember között! Az iskolának a feladata mindenhol abban áll, hogy a tanulókat belenevelje azokba a közösségekbe, amelyekbe Isten őket azért helyezte, hogy emberhivatásukat teljesítsék, embermivoltukat teljesen kibontakoztasák. Ehhez megkivántatik, hogy lelkész, tanító, gyülekezeti előljáró és minden gyülekezeti tag beletagozódjék a gyülekezeti közösségbe. Nem kevésbé a népi közösségbe.

N. K.

Titkári jelentés

a Misszióegyesület működéséről 1936. októberétől 1937. októberéig.

„Hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a felségnek fogadásaidat.“ 50. Zsolt. 14.

A magyarhoni misszióegyesület életében az elmúlt 1936. esztendő a hálaadás esztendeje volt. Isten gazdagon megmutatta előttünk, az Ő nagy kegyelmét és újra bebizonyosodott előttünk, hogy őt csak dicséret és hódolat illeti. Szent ez a föld, ahol csak leoldott sarukkal lehet járni, mert minden az Isten Szentlelkétől függ, minden Őtőle lett, minden őreánézve van, ami van, azért Ővé a dicsőség mindörökké!...

Hálaadás esztendeje volt. Az elmúlt esztendőben csodálatos módon találkoztak a különféle missziói munkák évfordulói, melyek ugyancsak hálaadásra készítettek minket. A lipcsei misszió 100 éves, a Gossner misszió indiai munkája 100 éves, a diakonissza munka 100 éves, az orvosi misszió 100 éves, a neuendettelsaui misszió 50 éves, a betheli misszió afrikai munkája 50 éves fennállását ünnepelte. Az évforduló khatárnyesgyéjén hálás szívvel álltunk meg mi is, mert a másoknak adott kegyelem, a mi kegyelmünk is, a másoknak adott öröm a mi örömünk is és bánatuk a mi bánatunk.

De nem csak akkor telik meg a szívünk hálával, amikor az ország hátaíraín túla tekintünk és mások munkájára nézünk, hanem akkor is hálát kell adni, amikor a mi magyarhoni misszióegyesületünk kicsiny és szerény munkáévére tekintünk vissza. Amikor a megboldogult Gáncs Aladár titkáruék e földi életből búcsuzott, többek közt azt mondotta: „Szívesen halok már meg, mert látom az ébredés jeleit Magyarországon...“ Amikor ő az ébredésre gondolt, akkor belefoglalta abba a külmisszió ébredését is. Hogyne, hiszen ez is szívügye volt. És nem csalódott. Ezt igazolja többek között D. Kapi Béla püspök úr nyilatkozata is, melyet akkor mondott, mikor átnyújtotta a misszióegyesületnek a dunántúli kerület 569.76 pengő offertóriumát: „Őszintén örülök annak, hogy gyülekezeteink és híveink felismerik a külmisszió munkában az egyház lényegéből folyó köteleességünket és annak betöltésére igyekeznek.“ Ugyanakkor a külmisszió sajtóra 40 pengő ajándékot küldött.

Nagy hálával tölt el bennünket, hogy mindinkább oszlik az a tévhit, hogy a külmisszió munka egyházunkban luxus és időszerűtlen. Mind többen látják be, hogy ez a munka is hozzá tartozik az egyház lényegéhez, melyet elhanyagolni és kisebbiteni éppen úgy nem lehet és nem szabad, mint ahogy megsemmisíteni nem szabad. Különösen ebben az esztendőben kell ezt világosan látni, mikor a nemzet is nagy előkészületeket tesz, hogy méltóképen ünnepelje első apostoli királyának István királynak emlékét. Az ő missziójának vagyunk mi mindnyájan drága gyümölcsei, kiknek viszont nem szabad elfelejteni, hogy a nekünk adott kegyelem kötelez is. Krisztus Urunk nemcsak azt mondotta: „Nem küldettem máshoz, mint Izrael elveszett juhaihoz...“ hanem azt is mondotta: „Menjetek el széles e világra s tegyetek tanítványokká minden népeket...“ Misszió nélkül az egyház nem egyház. Hálaadás tölti el szívünket, hogy ez a vélemény lassan uralkodóvá lesz s talán bátran mondhatjuk, hogy ahol még aktív munka hiányzik, ott inkább a tárgyi ismeretek hiánya a tulajdonképeni ok, mintsem a közöny vagy meg nem értés.

Nagy hálával vettük az előbb említett gondolat kikristályosodását a legújabb zsinati törvényben. A misszió törvényt kapott. Az új zsinati törvény Krisztus parancsa alapján a missziót az egyház köteleességévé teszi és elvárja úgy a hívektől, mint a gyülekezet vezetőitől, hogy szívükön viseljék a missziói napok megtartását, a missziói munkák kiépítését és folytatását. Jól tudjuk, hogy ez csak keret, de hisszük, hogy alkalmas meder lesz Isten Szentlelkének, melyen keresztül sok-sok gyülekezet életét termékenyíti meg.

Kimondottan hálát kell érezni azért is, hogy Isten munkásokat elhív az ő szőlőjébe. Ez az ébredés jele. Sok-sok évi imádság forrásai nyiladoznak meg most szemünk előtt 1934 óta, hogy Kunst Irén, az egyetlen magyar származású misszionáriusnő Kínában meghalt, szüntelenül imádkoztunk, hogy valakit küldjön el az Úr az ő missziójába. Időközben jártuk az országot; falukat és városokat és hirdettük, hogy Isten keres... És az Isten talált magának lelkeket. Igen áldott körutat tett az országban Schoppe Károly volt liebenzelli misszionárius, ki bámulatos vidám és közvetlen modorában igen vonzó formában tudta tolmácsolni Isten hívását. Az ő bizonyágtévesére többen jelentkeztek a misszióra, azok közül azonban egyelőre csak két nevet jegyzünk fel, kik erősen készülnek későbbi kimenetelükre: Enyedi Irma és Hérics Mária.

Időközben Finnországban tanulmányát folytató Kunos Jenő felavatott lelkész nyeri el az elhivatását. Az ő életéről egyelőre csak a következőket legyen szabad feljegyezni. Győrben született. Egyszerű iparos szülők gyermeke. Már kis korában komoly veszedelmekből szabadítja meg Isten. Elemi és középiskoláit is ugyanott végezte, ahol igen nagy hatással van rá a vallás-tanára és a gyülekezet lelkipásztora. Az eleven ifjúsági élet és sok más szempontok papi pályára viszik, ahol a gyenge kisdákból kitünő végzettségű

teológus lesz. A misszióval először Győrött ismerkedik meg, mikor ottjár Kunst Irén és Christiananda. De ekkor még a gondolat is távol áll tőle, hogy missziói munkára gondoljon. Sőt, hogy minét alaposabban felkészüljön a diakonia és szórványmunkára Finnországba megy tanulmányútra. De az elhintett mag kikel és Isten igéje nem tér vissza üresen. A soproni missziói órák, a helyi lelkész bibliaórái elkísérik Kunos Jenőt Finnországba. Lelkesszé való avatására kiválasztott igék a fülébe csengenek: Lelkeket kell mentenetek... fel kell áldoznotok magatokat... Krisztus által minden nap nevelődünk a szolgálatra. Finnországban egy kis társaság meglátogatja a külmissziói házat. Ott találja Kunos Jenőt is. S mikor az igazgató már mindent megmutatott bucsuzásul rövid beszédben hozzájuk fordul. A szívükhöz. S felteszi a kérdést vajjon ebből a kis csapatból kit hív el magának az Úr...? Az aratni való sok... a munkás kevés. És Kunos Jenő lelkében hosszú tusa-kodás után felszabadul az engedelmesség szava: Atyám ha akarod küldj ki engem... D. Kapi Béla püspök megadja a hozzájárulást. Magyarhoni miszióegyesület megígéri támogatását és Kunos Jenő jelentkezik a szolgálatra. Lassan a szerető szülők is megértik a Lélek hívó és küldő szavát és megadják a beleegyezést. A finn külmissziói társulat házába költözik, jelenleg is ott tanulja a nyelveket. 1937. április 29.-én elhatározza a finn Missziói Tanács, hogy Kunos Jenőt nem Afrikába hanem Kínába küldi ki 1938 tavaszán. Hunan tartományba. Nem tudjuk, hogy szándékosan történt ez a választás, de számunkra mindenesetre meglepő és megindító, hogy ugyan oda küldik ki, ahol nemrégire elhunyt Kunst Irén, az első ev. magyar női munkás. Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünk előtt.

Hálaadás az elmúlt esztendő, azért is, mert igen sok lelképásztort elindított az Isten a missziói munkájában. Névtelenül egy kis csoport alakul, kik szívesen, áldozatok árán is meglátogattak gyülekezeteket s missziói előadásokat és igehirdetéseket tartottak. Vannak már egyházmegyék, ahol közgyűlésileg elfogadták a missziói nap megtartását. S vannak már esperes-ségek, hogy missziói lelkész járja be a gyülekezeteket évenként egyszer missziói szolgálattal. Hálaadás, hála, hála a megindulásokért, melyek nagy reménységeket és lehetőségeket rejtenek magukban. Hisszük és bizzunk, hogy Isten ebből a nagy mustármagból is terebélyes fát nevel a maga dicsőségére.

Országos munka.

A lipcsei misszió 100 éves jubileumával kapcsolatosan itt járt hazánkban a lipcsei misszió jelenlegi igazgatója: **D. D. Ihmels Károly** egyetemi tanár. Győrött 2, Sopronban 2, Szarvason, Nyiregyházán, Cegléden, Szekszárdon és Budapesten egy-egy előadást tartott. A budapesti ünnepi ülésen, melyet a Deák-téri díszteremben tartottunk az egyetemes gyűlés hetének keretében, megjelentek a püspök urak is. Az ünnepi előadást Ihmels Károly igazgató tartotta, akit előzőleg dr. Molnár Gula és Németh Károly elnökök üdvözöltek. Az ünnepi ülésen közreműködött *Linkesh Margit szavaló művésznő* és a fasori vegyeskar Peschko Zoltán orgonaművész vezényletével. Ihmels igazgató másnap az egyetemes gyűlésen is megjelent, ahol őt Radvánszky Albert báró úr őccexcellenciája külön is meleg szavakkal üdvözölt és benne a jubiláló lipcsei missziót.

1936. október 28.-án avattuk fel Gáncs Aladár szép, fekete obeliszk síremlékét a Kerepesi-uti temetőben. Nagyszámú gyülekezet előtt Németh Károly egyházi elnök olvasott bibliát, majd D. Ihmels Károly igazgató mondott néhány szívöbljövő szót Gáncs Aladár érdemeiről és titkári munkájáról, amiről ők a távolban is tudomást szereztek és sokra értékelték. A Magyarhoni Miszióegyesület nevében Németh Károly, a lipcsei misszió nevében Ihmels igazgató, a ref. külmissziói szövetség nevében Csia Sándor dr. helyezett virágot Gáncs Aladár felavatott síremlékére.

Országos jellegű munkánkhöz tartozik az említett **vándor előadások** kezdeményezése. Földrajzi fekvés szerint felkértünk a misszióért szívesen dolgozó lelkész-testvéreket, egy-egy missziói vallásos est tartására. A vállalkozás sikerült és a hátralevő időben kb. 12 gyülekezetet látogattunk meg. Lehetőleg olyanokat ahol eddigelé keveset hallottak a külmisszióról. Legyen szabad ezen a helyen névemlítés nélkül is hálás szívvel megköszönni azoknak

akik áldozatot és fáradságot nem kímélve utat tettek meg és azoknak is, akik befogadták kiküldötteinket. Isten biztonnal megáldja az ő Igéjét és ott is „építő köveket” gyűjt a maga templomához.

Nagy szolgálatot végeztek az elmúlt esztendőben a külmisszió terén a **soproni teológusok**. Br. Podmaniczky Pál egyetemi tanár vezetése mellett dolgozó missziói szeminárium évenként sok-sok értékes külmissziói filmmel gyarapodik. De ez nem marad holt tőke gyanánt a birtokukban, hanem a tanulmányi szünetekben kettésével elindulnak falvakba és városokba és vetítenek és előadásokat tartanak a külmisszióról. 1936. decemberétől 1937. márciusáig 38 előadást tartottak. Ezért a szép és áldásos munkáért mindenkéltt br. Podmaniczky Pál professzor úrnak mondunk köszönetet, azután pedig az előadóknak, kiknek a visszahulló áldás elsősorban jut osztályrészül.

Az elmúlt esztendőben meglátogatta hazánkat **Schoppe Károly** nyugállományú. liebenzelli misszionárius. Egész életét Kínában töltötte. Igen közvetlen ismeretségben állott Kunst Irénnel és az ő pionér munkájáról a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott. Pesten és Pest környékén tartott előadásokat. Vidékre jobbra református gyülekezetekbe ment, mert eredetileg a ref. külmissziói szövetség vendége volt. Budapesten előadást tartott: az Üllői-uti imateremben, Angyalföldön, a fasori és a Deák-téri fiú- és leánygimnáziumokban. Mindenütt vonzó és lebilincselő előadásokat tartott és igen sok lélekben ébresztett érdeklődést a missziói munka után.

Ezen a helyen kell megemlékeznünk **Missziói Lapunkról**, mely immár a 24. évfolyamát járja Németh Károly egyházi elnök szerkesztésében. Az emelkedett újságárak ellenére is sikerült a régi olcsó, 1 P-s évi előfizetés mellett megtartani, sőt az oldalszámot 8 oldalról 12 oldalra felemelni. A lap egész éven keresztül 1400 példányban jelent meg. Csendes és hűséges munkájával lapunk kedves és elismert olvasmány s nagy szolgálatot tesz egy lelki missziói gyülekezet kialakításban és a misszió barátainak összetartásában. Évi összes bevétele 1,951.02 P. Összes kiadása: 1,841.20 P. Maradványegyenleg: 109.82 P. Vagyon: összesen 203.32 P. A kiadóhivatal hűséges és önzetlen munkása Drenyovszky János vallástanárr.

Az Országos Missziói Gyermekszövetségről a következő jelentést kaptuk. A dunántúli egyházkerületben a következő gyülekezetek jelentették, hogy missziói gyermekszövetség működik: Sopron, Uraiujfalu, Sárvár, Nemescső, Dombóvár, Szentgotthárd, Szombathely, Zsedény, Meszlen, Acsád, Felpéc, Nádasd, Körmen, Kölesd, Győr, Alsóvönöck, Lébény, Mórchida, Celldömölk, Rábafüzes, Súr, Alszipor, Egyházaskozár, Kemencsintmárton. Összesen 24. (Szervezés alatt áll: Gércze, Csikóst, Alsóság és Duka.)

Bányai egyházkerületben: Budapest, Kispeszt, Rákospalota, Hatvan, Gyöngyös, Mezőhegyes. Összesen 6. (Többben nem küldtek jelentést!)

Dunáninneni egyházkerületből: Ósagárd és Balassagyarmat küldött jelentést. — Tiszai egyházkerületből: Nyiregyháza, Szolnok, Ózd, Eger és Tokaj jelentett. Összesen 5. A beküldött jelentések szerint tehát összesen 37 helyen kb. 1300 taglétszámmal működnek gyermekszövetségi csoportok. Egy év összes offertóriuma: kb. 350 P. Az adatok hiánya miatt a fent közölt számok irrealisok. Több munkáról van tudomásunk, csak valami oknál fogva hivatalos jelentés nem érkezett. (Még egy esztendővel ezelőtt 65 helyen 2300 taglétszámmal működött a gyermekszövetség. Hisszük, hogy ez a munka is fejlődést mutat a valóságban, ha a papíron az ellenkezőjét kell is jelenteni.) Az összejövetelek több helyen havonként, kéthetenként, hetenként, tartanak gyermekistentisztelet, vasárnapi iskola, bibliaóra, ifjúsági összejövetelek vagy külön missziói óra keretében. (A dunántúli egyházkerületben már az iskolagyülekezet keretében is.) A gyermekszövetség országos vezető lelkesze Belák Sándor (Tokaj) a következő óhajokat és célokat tűzte ki a missziói gyermekszövetség továbbfejlesztése érdekében: 1. Szorosabb kapcsolat kiépítése egyes körzetek szerint. 2. Gyakorlatibb foglalkoztatási tervek közlése. 3. Magyar nyelvű vezető újság szerkesztése. 4. Evangélikus missziói ifjúsági szövetség megalakítása (főleg középiskolai növendékek részére). 5. Rendes és pártoló tagság bevezetése. 6. Munkaprogramm és olvasmányok, színdarabok, képek beszerzése. 7. A legfontosabb kellék pedig a munkának körzeti megbízottakra való felosztása.

Az bizonyos, hogy azért indult meg a munka oly elevenen, mert egyházunkban az elemi fokozaton (de sok helyen a középiskolai fokon is) teljesen hiányzik a gyermek beszerzése és az egyesületi életlehetősége. A gyermek lelkének szüksége van ilyen egyesületekre, vagy összejövetelekre és ha nálunk, a mi egyházunkban nem kapja meg, akkor el megy más kongregációkba és szívgárdákba. Gyakorlatból tudjuk, hogy a misszió rendkívül érdekli a gyermek lelkét és bőséges alkalom kínálkozik neki, hogy aktivitását kiélje. Amikor ezért a munkáért is hálát érzünk szívünkben, ugyanakkor hisszük, hogy a megosztott munka mellett nemcsak számon tartani, de fejleszteni is tudjuk a szépen megindult missziói gyermekszövetséget.

Missziói iratterjesztésünk özv. Gáncs Aladárné vezetése mellett szép munkát végzett az elmúlt esztendőben. Saját és bizományban levő iratokkal és könyvekkel minden konferencián megjelenünk és a nyomtatott ígér-keresztül is szolgálni kívánunk a misszió Urának. Az iratterjesztés kintlévősége 207.19 P. Leltára: 1,723.80 P. Vizonteladóktól bizományban: 853.88 P. Összes vagyon: 2,114.05 P. Teher: 853.88 P. Az iratterjesztés tiszta vagyona: 1,260.17 P. Kunst Irén könyvéből még van kb. 854 drb, melyre a Ref. Külmissziói Egyesület ajánlatát fogadtuk el, amit bizonyos engedménnyel átadunk és az ott megszervezett kolportórii szervezet továbbra is 2.40 P. fogja az országban elterjeszteni. Az iratterjesztés kiépítésére a következő tervek megvalósítása vona szükséges: Minél több kisebb traktátus nyomtatása. Iratterjesztők beállítása. Kívánatos lenne Gáncs Aladár iratainak összeállítása és kiadása. Kívánatos lenne a vetítógép modernizálása és missziói filmek behozatala. Egy magyar belmissziói film készítése. És a vándorkönyvtár anyagának évről-évre való gyarapítása.

Pénztári jelentésünkből a következő számokat közöljük, hogy némi fogalmunk legyen arról, hogy mennyi fillért mozgósít a szeretet. Összes bevétel: 10,915.35 P. Összes kiadás: 10,403.77 P. Ebből: tagdíj címén 1,096.40 P. Fiókegyesületek hozzájárulása: 187.— P. Offertóriumokból: 1,724.19 P. Adományokból: 422.85 P. Perselyekből: 462.97 P. Gyermekszövetség munkájából: adományok 189.08 P. Bélyegekből: 297.34 P. Perselyekből: 173.17 P. Lipcsei misszióra: 3,350.— P. Finn misszióra: 335.45 P. Ukrán misszióra 565.— P. Christananda missziójára 335.45 P adomány érkezett. Beszélő számok ezek, melyek mögött a Lelket kell meglátnunk. Dicsőség legyen Istennek!

(Folytatjuk.)

Nagy Ansgar, észak apostola.

Irta: Leontine von Winterfeld-Platen.

Fordította: Zarándi Attila.

(Folytatás.)

IV.

Átláthatatlan északa borul a mély börtön pinceboltozataira. A falak nedvesek, a víz szüntelenül csöpög a mohos falakról. Egy sarokban kuporgva ülnek a szerzetesek, ujjaik között tartják a rózsafüzért, sápadt ajakkal akadozva imádkoznak. Tudják, ez a vég. Majdnem azt gondolják, jobb lett volna, ha akkor a vihar elnyelte volna hajójukat, minthogy a kalózok kezébe estek. Bágyadtan és elerőtlenedetten támaszkodik egyik a másikhoz, mert a nekik nyújtott kevés táplálék alig elegendő életük fönntartására.

Csak egy áll egyenesen közöttük, pedig kevesebbet evett valamennyiük-nél. Kis darab kenyereből is adott a többieknek, akik nyöszörögtek az éhségtől.

Ansgar mindig bátorítja őket. Ujból mondja nekik, hogy csak szenvedések által lehetnek Uruk és Mesterük méltó követői. A felelet vigasztalan sóhajtás — keserves sírás. Ansgar szíve tele van könyörülettel a csüggedtek iránt, akik rábizattak és akikért felelősnek érzi magát. Azonban tudja, hogy itt az emberi erő végetért, — most már Istennek kell segítenie.

A következő napon vagyunk. Gunhilda asszony fönt ül lakosztályában a gyermek betegágya mellett. Irmela előtte áll, finom, keskeny kezét összeszorítja nagy aggodásában.

— Gunhilda asszony, az nem lehetséges, amit mondasz! A keresztyének Istenének ez a papja áldozati halált haljon? Ennek nem szabad megtörténnie addig, amíg gondolkozni és segíteni tudunk!

Gunhilda asszony sóhajt. — Ugyan mit tehetnénk mi, gyöngé asszonyok? Tudod, hogy Gothebert úr szándéka erős lábon áll és amit egyszer föltett magában, azt véghez is viszi. Hozzá még a boszorkány is kemény szavakkal szorongatta és megfenyegette az istenek haragjával. Irmela, tehetetlenek vagyunk!

Egyébként oly csöndes, gyöngéd megjelenésű és simulékony leány elhatározottan emeli föl finom sápadt arcát.

— Nem, Gunhilda asszony, nem vagyunk tehetetlenek. Hiszek a keresztyének Istenében és tudom, hogy segít, mert hatalmasabb népünk régi isteneinél.

Szeme csodálatos fényben ragyog. Kezét összekulcsolta.

— Ennek az Ansgarnak nem szabad meghalnia, — szól halkán, mintegy saját magához, — mert annak a nagy Istennek a követe, Aki értünk halt meg a kereszten. Nem éreztük-e mi magunk is, hogy csodálatos erők birtokában van? Nem lett-e a gyermek sokkal jobban, amióta imádkozott itt az ágya mellett?

Gunhilda asszony szomorúan néz maga elé. Nem képes osztolni barát-nője győzelmi bizodalmában.

— A börtön mély és Gothebert úr két fegyveres őrt állított az ajtó elé. Ki merészeljen behatolni?

— Én merek!

Irmela összeszorítja ajkát mintegy hirtelen, szilárd elhatározásában.

— Ma éjszaka meg kell történnie, mert holnap éjjel kéne Ansgarnak megöletnie a boszorkány áldozati kövénél. Gunhilda asszony hallgass meg engem, mert segítened kell nekem. Gothebert úr medvedadászaton van az erdőben ezt kell kihasználnunk. Méz sört viszek az öröknek, hogy megitta-sodjanak és aztán megnyitom az ajtót.

Gunhilda asszony megrettenve néz rá.

— Gothebert úr nem öl-e meg haragjában?

— Gunhilda asszony, ha ez az Isten akarata, meg is teheti, de nem félek bármi jöjjön is!

V.

Éjszakai szél jár a viking-ösök vára körül. A keleti tenger hullámai ide-ve-rodnek a sziklához és mélyen lent a fogoly férfiak hallják, amint az ár csapkodja a vizes köveket.

A szerzetesek kétségbeesve kuporognak szorosan egymás mellett. Egyet-let fényugarat se láttak, amióta idezárták őket. Csak patkányokat hallanak surranni és rágesálni és a saját ajkukról elröppenő hangos sóhajtás visszhangzik a falakról. Mi lesz belőlük? A bős kalóz vajjon mit határozott sorsuk felől? Lassan akarja-e őket elemészteni, vagy még mindig váltságdíjat remél a frankok királyától? Nem tudnak többé gondolkozni, töprengeni, — imádkozni sem. A nagy félelem és az örökös sötétség megbénította érzékeiket. A naponta egyszer kapott szűkös étel sem ad nekik új erőt.

Napokat — órákat töltöttek el ideleln? — Nem tudják.

A rozsdás tolózár újból csikorog a másik oldalon. Ismét itt van az idő, hogy az őr hozza a szegényes ennivalót?

Fáklyafény vakítja zavart, fénytől elszokott szemüket. A fáklyafény nem marad az alacsony ajtónál mint egyébként, közelebb jön. Irmela áll az összekuporodott szerzetesek előtt. Dánul szólítja meg a csodálkozókat:

— Keresztyén papok, őreitek részegek. Menekülőntök kell sietve. Itt van kenyér és ennivaló messi útra. A part mentén menjetek mindig kelet felé és kérdezősködjete az öreg Herigar után. Ő szállást és segítséget nyújt nektek. Várja a nagy frank királytól küldött keresztyén papokat.

Éles kés van kezében, egymásután elvágja bilincseiket. Támolyognak zavartan — hirtelen csodálkozásban kitapogatóznak az ajtón — elhaladnak mellette — nagy szorongással, hogy mindez csak álom és újból visszavihetik őket. Majdnem megbotlanak a mély álomba merült részeg örökben.

Folytatjuk

Missziói imaóra.

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: január 11-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan. — Az újév alkalmával válasszunk magunknak egy jelmondatot az egész esztendőre, hogy annak ereje és áldása kíséreljen bennünket az esztendő minden napján. Jelmondatul szolgáljon Pál apostol biztatása: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteget az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban“ (Fil. 4, 19).

Az imádkozásban adjon nekünk kitartást az újesztendő napjain annak meggondolása, hogy az imádság erő és hatalom. De csak ebben az esetben erő és hatalom, ha imádkozásunk megfelel azoknak a törvényeknek, amelyek Isten országában érvényesek. A legfőbb törvény itt is a szeretet törvénye. Azé a szereteté, amely egyfelől Istenre, másfelől felebarátainkra irányul. Szeretet nélkül az imádságnak nincsen ereje. De mit jelent a gyakorlatban a szeretet? Azt, hogy Isten ügyét a magam ügyévé, felebarátaim ügyét a magamévá teszem. Olyanformán, hogy amint a magam ügyében minden tőlem telhetőt elkövetek, úgy minden tőlem telhetőt el kell követnem az Isten ügyéért és a felebarátom ügyéért is. Közéletből: ha nyomorúságban levő felebarátomért imádkozom, akkor nem érhetem be azzal, hogy imádságomban megemlítem az illetőnek a nevét; az imádkozásom csak akkor őszinte és szívből jövő, ha azonkívül, hogy Isten kegyelmébe és szeretetébe ajánlom, én magam is mindent megteszek, ami tehetségemben és módomban áll, hogy az illetőnek a nyomorúságán enyhítsek. Úgy kell őt szeretnem, mint magamat. Ha ismerem valakit, aki tudna segíteni, azt is meg kell kérnem, hogy segítsen rajta. Minél több szeretetben mondott imádság hangzik el, annál bizonyosabb, hogy az imádkozásnak meg lesz az ereje, eredménye. Ez a titka a közös imádságnak. Ha a külmisszióért, az evangélium hirdetéséért, a Krisztus uralmának terjesztéséért imádkozom, akkor az én imádságom csak úgy őszinte és szívből jövő, ha minden tőlem telhetőt megteszek ennek az ügynek érdekében. Beállok ennek az ügynek a szolgálatába és másokat is felkérek erre a szolgálatra és ilyen imádkozásra. Az erőtlén és eredménytelen imádság hibája az, hogy nincs meg az imádkozóban az a szeretet, amely őt teljes és odaadó közösségbe fűzné Istennel és embertársaival. Ha Istent valamire kérem, akkor részemről késznek kell lennem arra, hogy az Isten engem annak a célnak elérésében a legvégsőkig felhasználjon. Aki tehát imádkozásba fog, jól gondolja meg, hogy nem esik-e a képzetelésnek súlyos bűnébe; hogy Isten nem lesz-e kénytelen azt válaszolni az imakérésre: „Nem ismerlek téged, te gonosztevő!“ Sok ember, azt is mondhatjuk, hogy néha kivétel nélkül minden ember, belesik abba a bűnbe, hogy szájával közelget Istenhez, de a szíve távol van tőle. Imádságainkban nem mernénk annyit szónokolni és úgy tele venni a szánkat, hogyha tudatában lennénk annak, hogy az ima az imádkozót is kötelezi minden porcikájában. „Ne legyetek sokbeszédűek!“

Januári imaórán elmélkedésül ajánljuk a következő igét:

„És monda az, aki a királyiszéken ül vala: Imé, én mindent újjá teszek.“

János Jel. 21, 5.

A fentebb mondottak szerint ezen ige feletti elmélkedésünk akkor lesz hasznos és megáldott, hogyha szeretetben egyggyé leszünk azzal, aki itt beszél: magával Istennel. Egyggyé leszünk általa, hogy elismerjük az ő királyi hatalmát és méltóságát önmagunk felett is. Alávetjük magunkat neki. Meghódolunk előtte. Imádjuk, mint Istenünket s engedelmességedünk neki, mint Urunknak. Mert itt Istent királyiszéken ülve látják szemünk. Egyggyé leszünk általa, hogy örülünk az ő királyi méltóságának és hatalmának. Beállók azoknak a seregébe, akik az ő királyi hatalmát dicsőítik, hirdetik s iparkodnak másokat is megnyerni, hogy ennek a királynak behódoljanak, őt uruknak elismerjék, neki szolgáljanak. Lehetetlen Istent a királyiszéken ülve látni anélkül, hogy ne iparkodnánk ennek a királynak mind több alattvalót szerezni.

A király szól hozzánk. Nagy kitüntetés, hogy szóba ereszkedik velünk. Még nagyobb kegy, hogy közli velünk tervét, szándékát: „Imé mindent újjá teszek.“ Ebben a „minden“-ben én is benne foglaltatom. Vagy kizárhatom

magamat belőle? Nem. Isten, aki a királyi széken ül, engem is újjá akar tenni! Sőt első sorban engem, mert hiszen én hoztam szol. Mit jelent az, hogy engem újjá akar tenni? Mennyi mindentől kell bucsut vennem, elszakadnom! Mi mindenről kell lemondanom! Hogy újjá legyek! Újjá kell születem! Mindenestől meg kell újulnom! Kész vagyok-e erre? Mindenemet átadn Istennek, hogy csináljon velem, amit akar! Változtassa meg, tegye újjá, forgassa fel, forgassa ki. Pedig ha ezen ige alapján őszintén akarok elmélkedni és imádkozni, akkor magamat teljesen ki kell szolgáltatn Istennek s el kell készülnem arra, hogy semmi sem maradjon belőlem úgy, ahogyan volt.

Isten mindent újjá tesz. Újjá teszi ismerőseimet, barátaimat, rokonaimat, családom tagjait is. Hajlandó vagyok ebbe belemenni? Milyen lesz majd az én helyzetem, az én viszonyom a környezetemhez, ha Isten körülöttem mindent és mindenkit újjá tesz? Milyen igényekkel, követelésekkel lépnek fel velem szemben az emberek, ha valamennyien újjá lettek? Például: Az Istentől újjá tett egyházam mit fog majd megkövetelni tőlem, mint az egyház tagjától, vagy éppen lelkészétől, tanítójától? Beéri azzal, amit eddig nyújtottam neki? Ha ezen ige alapján elmélkedve imádkozom, akkor — hogy őszinte legyen az elmélkedésem és imádkozásom — akarnom kell, hogy körülöttem is mindent újjá tegyen az Isten, aki a királyi széken ül. Újjá tegyen nem az én kedvem szerint, az én előnyömré, hanem a saját akarata szerint, a saját dicsőségére. Tudom-e ezt az Istennel és akaratával teljesen összeforrvra kérni. De még tovább is van. Ha engedelmeskedem az imádkozás törvényének, akkor fel kell ajánlanom magamat Istennek, az ő céljai szolgálatára. Felajánlanom mindenestől. Testemet, lelkemet, időmet, pénzemet, véretem, szívetem, életemet, gondolataimat, eszemet. Ahogyan Pál apostol írja: „Szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul ... változtatok el a ti elméteknek megújulása által“ (Róm. 12, 1. 2). Segítnem kell Istent abban a munkájában, amellyel mindent újjá tesz. Munkatársává kell lennem. Hátsó gondolatok és fenntartás nélkül. Míg nem az egész teremtett világ megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fia dicsőségének szabadságára. Micsoda óriási feladat! Milyen beláthatatlan nagy munka!

Miért akar Isten mindent újjá tenni? Nem azért, mintha gyűlölné a világot. Hanem azért, mert szereti a világot. Ha az ő munkatársa akarok lenni, akkor nekem sem szabad azért munkálkodni a világ felforgatásán, mert gyűlölöm a világot, hanem azért, mert szeretem a világot és szeretem az Istent, aki ezt a világot újjá akarja tenni, hogy méltó legyen szeretetére és eljusson rendeltetéséhez: a teremtő, megváltó és megszentelő Isten dicsőségeshez.

Az új szentendő közelebb hozza azt a kort, mikor Isten már újított mindent. Imádkozzunk azért, hogy a királyiszéken ülő tegyen mindent újjá; legelsőbben engem és téged!

H I R E K.

Istentől megáldott újszentendőt kívánunk lapunk olvasóinak és barátainak!

Lapunk előfizetőihez! Kérjük kedves olvasóinkat és előfizetőinket, hogy az előfizetésüket megújítani, illetőleg hátrálékaikat is kiegyenlíteni szíveskedjenek. Egyúttal arra is nagyon kérjük a külmissziói munka minden barátját sé munkását, hogy lapunkat ismerőseik és gyülekezetük körében terjeszteni szíveskedjenek. Misszióegyesületünk a lap által képviselt ügy érdekében hajlandó még anyagi áldozatokat is hozni. Azért az

előfizetési díjat a csekély évi 1 pengőben állapította meg. Ezzel szemben kívánatos, hogy a lap lehető leg szélesebb körökben elterjedjen és a külmisszió ügyét előbbre vigye.

Misszióegyesületünk pásztori felügyelete. Egyetemes egyházunk 1937. évi november hó 12.-ikén tartott közgyűlése Egyesületünk pásztori felügyeletének gyakorlásával D. Kapi Béla püspök, titkos tanácsos urat bízta meg. Őszinte örömmel fogadjuk az egyetemes közgyűlésnek ezt a határozatát, amellyel a püspöki kar ezirányú javaslatát emelte határozati erőre. A dunántúli egyházkerület

püspöke, aki mint hivatalára nézve legidősebb püspökünk, az egyetemes közgyűlés egyházi elnöke s egyházunk lelki életének egyetemes és egységes irányítását végzi, Misszióegyesületünket s annak munkáját elejétől fogva hálára kötelező érdeklődéssel és szeretettel kíséri és támogatja. Erős a bizodalunk, hogy most, miután az egyetemes közgyűlés határozata hivatalos kapcsolatot létesített a püspök úr és Egyesületünk között, őexcellenciájának pásztori felügyelete Egyesületünk munkáját még eredményesebbé és gazdagabbá fogja tenni.

Törvénycikk az egyház missziói munkájáról. A kormányzó úr főfelmértősága 1937. október 31-ikén a zsinat alkotta egyházi törvényeket jóváhagyta és megerősítette. A IV. törvénycikk az egyház missziói munkájáról szól. A t.-c. I. §-a a missziói munkát törvényesen szabályozott egyházi feladatai közé sorolja. Ennek a munkának támogatását az egyház minden hívtől elvárja, annak végzését pedig az egyházi tisztviselők hivatásbeli kötelességévé teszi. Az egyházi tisztviselő a felsőbb egyházi hatóság részéről elrendelt missziói munka teljesítéséért feyelmileg felelős. Nevezetes a t.-c. 8. §-a, amely így hangzik: „A magyarországi evangélikus egyház kötelességének ismeri a világ evangéliumi egyházainak külmissziói munkájában való részvételt. A külmissziói munkát a külföldi testvéregyházak ilyenmő munkájába való bekapcsolódás útján vagy önállóan, saját szervei útján végzi. A külmissziói munka szervezetét az egyetemes közgyűlés szabályrendeletben állapítja meg.“ A törvénycikk egységes jellegéből arra következtethetünk, hogy egyházunk a külmissziói munka támogatását is elvárja az egyház minden hívtől, a tisztviselőknak pedig hivatásbeli kötelességévé teszi. A IV. törvénycikkről dr. Vladár Gábor titkos tanácsos „Az új egyházi törvények“ címen tartott Luther-Társasági előadásában többek közt azt mondja, hogy „minden más törvény elé való azért, mert 2. §-ában minden benne van, amit Krisztus Urunk a Máté evangéliumában foglalt (Máté 28, 18—20.) parancsolatában az egyház lelkeszeinek, tanítóinak, többi hívőinek és az egyház minden tagjának mintegy végrendeletképen hagyott.“ Teljes mértékben osztozunk ebben a

megítélésben. Ha ez az egyházi törvény egyházunk életében eleven valóssággá lesz, akkor még nagyobb boldogság és öröm lesz evangélikus kereszténynek lenni.

Misszióegyesületünk tagjaihoz!

Kérjük egyesületünk tagjait, hogy az évi három pengő tagdíjat az Egyesület pénztárába szíveskedjenek beküldeni. Négy pengő beküldése esetén a Missziói Lapok előfizetése is rendezve van.

Lapunk egyik rovata: a Missziói Gyermekszövetség Órája, az 1938. évfolyamtól megszűnik. Köszönetet mond lapunk szerkesztője Nitschinger János soproni tanítónak, aki már évek óta vezette és írta ezt a rovatot, azért a buzgó munkásságért, amelyet hónapról-hónapra kifejtett. A rovatot lapunktól átveszi a Vasárnapi Iskola 1938. január 1.-én megjelenő havi folyóirata: *A Gyermek Vasárnapja*. Az új folyóirat munkájára Isten áldó kegyelmét kérjük. Szerkesztői Túróczy Zoltán és Szabó József győri lelkészek lesznek. Köszönet illeti meg a szerkesztőket, hogy havonként egy-egy vasárnapot a külmisszióknak szánunk a Vasárnapi Iskola tervében. A Missziói Gyermekszövetségek vezetőinek figyelmébe ajánljuk a Gyermek Vasárnapját, amelyben megtalálják a gyermekszövetségi óra anyagát. Ezzel a megoldással a Missziói Lapok tere meggyarapodott. Hisszük, hogy olvasóinknak nincs kifogása az új beosztás ellen.

Üllői-úti imaházban jan. 11.-én 36 órakor Vapaavuori Tuure és Kunos Jenő tartanak missziói előadást.

A Finn Missziói Társulat levele. A Finn Missziói Társulat részéről annak igazgatója 1937. december 16-ról keltezve a következő levelet intézte Egyesületünk elnökségéhez: „Ezúton köszönjük meg nov. 29.-én kelt levelüket, amelyben értesítettek bennünket a Magyar Ev. Misszióegyesület döntéséről, amely szerint Kunos Jenőt saját küldöttének ismeri el és akit az Egyesület erkölcsileg teljesen és anyagilag tehesége és képessége szerint támogat. Örülünk annak, hogy ilyen módon a testvérnéppel együtt véggezhetjük a missziói munkát az evangéliumnak elvitelével Kína millióihoz. Az a reménységünk, hogy Isten kegyelméből áldja meg ezt a közös munkát és engedje meg ottan országának terjedését. Az Önök kérése folytán a Missziói Tanács elhatározta

Vapaavuori Tuure lelkész elküldését Kúnos Jenővel a magyarországi testvérgyülekezetek üdvözlésére. Isten áldását kívánjuk Missziói Egyesületünk és a magyar ev. egyház munkájára. Egyúttal imádkozunk, hogy Isten vezesse a magyar nép sorsát boldog és reményteljesebb jövő felé.

Erős szív. Színmű 3 képben. Irta: Sallay István. Ára 1 P. (Előadási joggal.) Egy kommunista fekszik a diakonissza-kórházban, ahol a diakonissza-testvér győzelmes szelídsége és

egy elgázolt munkásnak halála előtt való megtérése megrendítik a munkásvezért. Felgyógyulása után még visszamegy régi társaihoz, de már nem tud romboló ösztöneik szolgálatába állani és új útra indul Krisztussal. Nagy csalódás éri álkeresztyének rideg és gögős magatartása miatt, de nem rendül meg Jézus iránt való hűségében és elindul bizonyágtevő szolgálatra a régi társai közé. Kapható a szerzőnél, Budapest, VIII., Gyulai Pál-u. 9.

Kimutatás

a Magyarhoni Ág. hitv. Evang. Misszióegyesület pénztárába 1937. november 23.-tól december 22.-ig beérkezett összegekről.

Kérjük a hátrálékos előfizetőket, szíveskedjenek a januári számban mellékelt befizetési lapon az 1938. évi előfizetssel együtt a hátrálékaikat is befizetni. Hasonlóképpen kérjük a többi előfizetőinket is előfizetéseik megújítására.

Aldott új évet kívánunk kedves olvasóinknak.

Tagdíjak: 1937-re: Budapestről dr. Raffay Sándor 3 (1), Magócs Károly 3 (1), Molnár Ilona 3 (1), Mohr Henrik 3 (1), Bezegh Sámuelné 3 (1), Sopronból dr. Payr Sándor 3 (1), Prot. Ifj. Gyülekezet 3 (1), Hanzmann Károly 3 (1), Celldömölkről Berzsenyi Jánosits Miklós 3 (1), Németh János 1, Pilisi Márton Mezőberény 3 (1), Molnár Gyula Bakonyszombathely 3 (1), Mezősi Sámuel Edelény 1, Várpalotáról özv. Kertész Lajos 3 (1), Tucska Ferencné 2, Mayer Pál Iklad 1 (1), Mályusz Tibor Kíspeszt 3 (1), Pap Ferenc Rákosszentmihály 3 (1), Bójtös László Vadosfa 3 (1), Siktér András Soltvadkert 3 (1), Gyékényesi ev. lelk. hiv. 3 (1), Sopronbánfalvai ev. egyház 3 (1), Scholtz Ödön Ágfalva 3 (1) P.

1936—37-re: Nagy Károly Ujpest

Kérem a misszió barátait, hogy adományaikat, az offertóriumot ne küldjék a Budapest-Deák-téri evang. egyházi pénztárba, hanem közvetlenül az Evang. Missziói Egyesület pénztára címzéssel a 16.188. sz. csekken, megjelölve pontosan, hogy tagdíj, előfizetés, offertórium, gyűjtés, vagy adomány címen könyvelendő el a küldött összeg. Akik csak a Missziói Lapok előfizetését küldik, célszerű, hogy a lap kiadóhivatalának 17.270. sz. csekklapját használják.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk.

Budapest, 1937. december 22.-én.

Budapest, 1937. november 22.

Csekk számla: 16.188.

2, Molitorisz János Ostffyasszonyfa 6 (2), Egyházaskozári ev. egyház 6 (2), Szabó József Győr 6 (2) P.
1937—38-ra: Dr. Bertha Benő 6 (2) P.

Offertórium: Kisterenye 3.37, Ev. Hittudományi Kar Sopron 10.96, Bp. Üllői-u. Külmisziói óra 6.78 P.

Adományok: Budapestről özv. Vársárhelyi Dezsőné 3, Illuszky Sámuel 1, özv. Kovách Gyözőné Nyíregyháza 11, Molnár Gyula Bakonyszombathely 2, Zámori Lászlóné Cegléd 1, Zalán Frigyes Aszód 5 P.

Perselygyűjtés: Budapestről Köhler Jolán 30, „Atom“ 13.13, Lébényből Németh Károly 18.92, Horváth Sándor 4.20, Leányegyesület 0.56, Szimeiszer Juliska 1, Zámori Lászlóné Cegléd 4, Győri Szeretetház lakói 9 P.

Gyermekszövetség: Pszentlőrinci vas. isk. gyűjtés 5, bélyegért: Kriska Irén Bpest 6.80, Győr 10.80 P.

Finn misszióra: Győri lelkési kar 10, Rimár Jenő Budapest 2 P.

Christiananda missziójára: özv. Kertész Lajosné Várpalota 2 P.

Ukrán misszióra: Gergely Ferencné Nyíregyháza 2.20 P.

A cél megjelölése nélkül küldött 4 P-t Giffing Edéné.

Rimár Jenő pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1

Telefon: 2-97-189